

BINNENste BUITEN

kwartaalblad van Stichting Onze Weg
Postbus 30341, 6803 AH Arnhem
www.onzeweg.nl
jaargang 18, nr 2

onze weg →

De roepstem van het kind

door Markus Hoffmann

Ook als we volwassen worden, blijft een deel van ons altijd kind. Dat is maar goed ook, want dat kind in ons zorgt ervoor dat we tijd nemen om te spelen, om ons te verwonderen, om creatief en onbevangen te zijn, om gewoon onszelf te zijn. Maar voor heel veel mensen is het moeilijk om in contact te komen met hun innerlijke kind, vooral mannen, ze vinden dat eigenlijk maar onzin en ze blokkeren als ze worden uitgedaagd om te voelen. Ook mensen die misbruikt zijn, kunnen maar heel moeilijk met dat roepende kind in hen in contact komen, omdat het hen confronteert met de pijn van het misbruik. En dat kleine kind wacht, jaar in, jaar uit.

Opzoek naar het innerlijke, roepende kind

We vragen ons af waarom we voortdurend weer in afhankelijkheidsrelaties terechtkomen en waarom we ons vaak zo onredelijk of boos gedragen tegenover andere mensen. Vaak heeft dat te maken met het feit dat we niet in staat zijn om met dat kind in ons in contact te treden.

Waarom zouden we iets met dat kind van doen hebben, waarom zouden wij het roepende kind in ons opzoeken?

Allereerst moeten we ervan doordringen raken dat de roep van dat kind iets kostbaars is, het roepen van dat kind draagt een boodschap in zich en die boodschap moet door ons gehoord worden. Als wij hiernaar gaan luisteren, dan horen we vaak eerst alleen maar afweer, we horen wat het kind niet wil, wat het niet meer wil meemaken, waarheen het niet wil gaan. Of we horen wat het kind allemaal zou willen hebben. Het kind wil de grootste

(vervolg op pag. 3)

Vader

Van de redactie

Het nummer van BinnensteBuiten dat je nu in handen hebt, heeft veel te zeggen over ouders en kinderen. Ouders die zich zorgen maken over hun kind, een kind dat homoseksuele gevoelens heeft. Ouders, die niet goed weten hoe ze moeten omgaan met de keuzes die hun kind maakt. Het gaat ook over jezelf, over het kind in jou, het kind dat soms boos is, of erg verdrietig, of zich maar stil in een hoekje terugtrekt. Een kind, dat zo ontzettend verlangt naar liefde.

We zijn niet allemaal ouder, maar kind zijn we allemaal. Kind van je vader en moeder, maar ook kind van je hemelse Vader. Hij opent zijn Vaderhart voor ons. In de bijbel laat Hij verschillende kanten van zijn Vaderschap zien. Het is voor ons allemaal een kleine bijbelstudie waard!

God is onze Vader	2 Kor. 6:18; Joh. 20:17
Een Vader voor de wezen	Ps. 68:6-7
Een Vader die voorziet	Matt. 7:11
Een Vader die troost	2Kor. 1:3-4
Een Vader die liefheeft	Joh. 16:27; 1Joh. 3:1
Een Vader die barmhartig is	Luk. 10:22
Een Vader die vergeeft en Zich over ons ontfermt	Ps. 103:12-13
Een Vader die ons vormt	Jes. 64:8
Een Vader die corrigeert en opvoedt	Hebr. 12:7
Een Vader die ons verlost uit de macht der duisternis	Kol. 1:13

Wat een Vader hebben wij!

door Ine Wildschut

Inhoud

- 1 De roepstem van het kind
- 8 "Help, mijn kind is homo!"
- 10 Hoe kun je homoseksualiteit voorkomen?
- 12 Interview: een veelbewogen leven
- 16 Mededelingen

REDACTIE: J.W. Berkhof, G.W. Berkhof-te Hennepe, R. Siebesma, I. Wildschut
VORMGEVING: H. Demandt

BESTUUR STICHTING ONZE WEG: J. Karreman, H. Sol-Lühoff, J. van de Sluis,
COMITÉ VAN AANBEVELING: Mr. P. Coumou (Zeist, oud-voorzitter Vereniging "Tot Heil des Volks"), Peter Helms (Canada, voormalig leider Jeugd met een Opdracht Amsterdam), J.J. Frinsel sr. (Montfoort, voorm. directeur Vereniging "Tot Heil des Volks"), Ds. J.H. Velema (Nunspeet, Chr. Geref. emeritus predikant), Dr. K. Zuidema (Wezep, voorheen huisarts), ds. J. Eschbach (Amersfoort, predikant-directeur Stichting Evangelisch Werkverband), H. Binnendijk (Rijnsburg, oud-programmamaker E.O.), Prof.dr. Willem J. Ouweneel (Huis ter Heide, hoogleraar theologie en wijsbegeerte).

AUTEURSRECHTBEPALING: ©1992-2004 Stichting Onze Weg

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de redactie worden gebruikt, geciteerd of overgenomen. Ook voor het overnemen van informatie, citaten en/of (delen van) artikelen dient onder *alle* omstandigheden schriftelijk toestemming te worden gevraagd en verkregen van de redactie.

REACTIES EN ADRESWIJZIGINGEN:

Stichting Onze Weg,
Per post :Postbus 30341, 6803 AH Arnhem,
Internet :www.onzeweg.nl
E-mail :info@onzeweg.nl
Fax :084-7193955

GIFTEN: Postbank nr. 1714156 t.g.v. Kwartaalblad Stichting Onze Weg, Arnhem

en de mooiste cadeaus die je maar bedenken kunt. Deze overdreven grote wens en die sterke afweer van het kind zijn in feite een uitgestrekte hand, een hand die eigenlijk naar God gericht is. Welke boodschap kan er schuil gaan achter die afweer? Als we echt luisteren, horen we misschien de angst of de boosheid die daarachter verborgen zit: dat kan het begin worden van vergeving. Of we horen wat het kind niet meer wil: dat kan het begin zijn van het stellen van grenzen. De wensen van het kind kunnen duidelijk maken waar het kind ten diepste naar verlangt. Als we daarnaar luisteren kunnen we ontdekken waar dat verdriet in hem uit voortkomt. Herinneringen, die lang in het onderbewuste zijn weggestopt, kunnen weer in ons bewustzijn terug komen.

Wij hebben ons aangewend om de roep van het kind te negeren. Wij moeten erkennen dat het kind om bevestiging schreeuwt, dat het kind om aanraking roept, dat het kind aangenomen wil worden. Het kind roept naar God. God is niet tegen ons, Hij wil ons juist vervullen. Hij ziet om naar zijn kinderen en wil hen liefde geven, dat zien we in de Bijbel. Onze Vader heeft ons zo lief, dat Hij zijn Zoon stuurt om ons te verlossen. God heeft zijn leven gegeven, opdat dit kind liefde kan ontvangen. Welk recht hebben wij dan om dat kind in ons het zwijgen op te leggen? Met welk recht verbieden wij dit kind om liefde te ontvangen? God is aan het kruis gegaan en heeft daar geroepen in zijn verlatenheid. Hij heeft daar geroepen zoals ons innerlijke kind roept. Met welk recht zeggen wij: ons kind mag niet roepen! We moeten op zoek gaan naar dit kind in ons, want God wil dit kind ontmoeten. Dit kind schreeuwt om liefde en God wil die

liefde geven. Dit kind wil niets liever dan die liefde ontvangen, die de Vader in zijn Zoon ons bereid heeft. Daarom is het belangrijk dat wij bij deze schreeuw komen, zodat dit kind in ons vergeving, genezing en ook de kracht van God ontvangen kan.

God is vóór het kind in ons, waarom zou jij er dan tegen zijn? Tegen het roepende kind in je zegt de Vader in de hemel: Ik ben er! Als jij roept, ben Ik er. God wil de roep van het kind horen, niet om het kind opnieuw met de pijn te confronteren en het dan daarmee alleen achter te laten, maar God wil dat het innerlijke kind van de dood tot het leven komt. God wil dat we kinderen van de vreugde en kinderen van het

En dat kleine kind wacht, jaar in, jaar uit

licht worden (Ef. 5:8). Waarom wil God dat? Omdat in de kinderen Gods het openbaar worden van God besloten is. In Rom. 8:19 lezen we dat de schepping met reikhalzend verlangen uitziet naar het openbaar worden van de zonen Gods.

Het is belangrijk om drie dingen te weten. Op de eerste plaats: God heeft echt belangstelling voor jouw roepen. Hij ziet daarin een uitgestrekte hand die zoekt naar een zegen van de Vader. In onze gebrokenheid zijn we op zoek naar de vader en naar de moeder, we zoeken altijd de zegen van het begin, maar de meeste mensen zijn zich dat niet bewust.

Op de tweede plaats wil God met zijn heil in deze roep binnentreden, zodat

Dit artikel is een vrije bewerking van een lezing, gehouden door Markus Hoffmann tijdens de PCM-conferentie in De Bron in januari 2002, opgetekend door Ine Wildschut. Hij wil ons aan het denken zetten over het roepende kind in ons onder andere door ons enkele ervaringen te vertellen die hij heeft opgedaan als therapeut. Dit artikel is met zijn toestemming hier gepubliceerd. Het sluit aan op het in het decembernummer gepubliceerde artikel van Andy Comisky over de genezing van het innerlijke kind.

er bevrijding komt, zodat er genezing zal zijn en er ruimte komt voor vergeving.

Ten derde: Hij bereikt daardoor het doel dat zijn kinderen van het licht en zijn kinderen van de vreugde op deze aarde Hem openbaren. Dit betekent dat God met ons in de diepte gaat, opdat we met Hem zullen opstaan en dat geldt niet pas voor het hiernamaals, maar God wil dat dat hier op aarde al zichtbaar wordt.

Stap 1: visie krijgen

Voordat je in contact gebracht wordt met het roepende kind, moet je eerst een visie op God krijgen. Want als je echt gaat luisteren naar dat roepende kind in je, dan bestaat het risico, dat je in je gebrokenheid zo sterk met de dood of de zonde in aanraking komt, dat je niet meer in genezing of heling kunt geloven. Het is een bijbelse waarheid dat God niemand de woestijn instuurt zonder hem ook iets over het beloofde land te zeggen. Daarom moet

je, voordat je ook maar een poging doet om met het roepende kind in contact te komen, God vragen of Hij je laat zien wat dat nieuwe kind zal zijn. Er is nog een andere bijbelse waarheid, namelijk dat je nu al een nieuwe schepping bent zoals Paulus zegt. Dat betekent dat het beide in je is: in jou is het opgestane kind en in jou is ook het roepende kind.

Dat opgestane kind ervaren is in aanraking komen met het doel van God. Welk doel heeft God met jouw genezing? Tot welke vrijheid wil Hij je roepen? Op welke manier wil God door jou andere mensen zegenen? Dat wil Hij ons duidelijk maken door ons die visie te geven.

Misschien zeg je: ik heb nog nooit iets positiefs ervaren in mijn leven. Maar er zijn heel veel situaties, ook in jouw leven, waar je dat opgestane kind ervaren hebt. Blader eens door het fotoalbum van je jeugd, er is vast wel een foto van jou waar je huilt, maar ook foto's waar je blij en vrolijk bent, hier is een kind dat duidelijk opgestaan is. Kijk naar die foto's en luister naar God en leer voor God te zien hoe vrij je eigenlijk bent. In dit proces is het belangrijk het doel te zien waar God ons heen wil leiden. Als we in de pijn van het kind binnengaan, moeten we weten dat er een doel, een beloofd land is. Pas dan is het mogelijk om stapsgewijs op zoek te gaan naar dat gewonde kind.

Stap 2: blokkades onderkennen & oplossen

Als wij ons willen inleven in het geschrei van het kind, moeten we allereerst kijken welke blokkades het ons zo moeilijk maken om in te gaan op de

roepstem van het kind.

Verbodsblokkades

Er zijn verschillende soorten blokkades, die ons kunnen verhinderen om de roepstem van het kind te horen. Op de eerste plaats zijn er verbodsblokkades (die te maken hebben met wat je niet meer wilt meemaken), daarnaast zijn er blokkades die te maken hebben met overspannen verwachtingen (dat wat je koste wat kost wil hebben).

De verbodsblokkades doen zich op twee manieren voor.

De eerste wordt door emoties, zoals

Met welk recht zeggen wij: ons kind mag niet roepen!

woede en agressie (boos), angst en terughoudendheid (bang), rouw en zich terugtrekken (bedroefd), bepaald.

Als je kijkt naar het roepende kind in je, wat voor emotie roept dat bij je op? Voel je dan woede en agressie, een stem die zegt: ik haat dit kind, ik haat dit kind omdat het mij telkens weer ten val brengt, ik haat het omdat het mij verhindert eindelijk relaties aan te gaan, ik haat het omdat het steeds weer dingen kapot maakt in mijn leven. Of voel je angst en terughoudendheid, angst dat er misschien door dat kind heen iets in jouw leven zou kunnen gebeuren wat je niet meer zou kunnen beheersen, dat je misschien in relaties terechtkomt, waar sprake is van teveel nabijheid, teveel aanraking.

Of gaat het om rouw en je terugtrekken: je kunt gewoon niet geloven dat jou

ooit iets goeds kan overkomen, je hebt de deur dicht gedaan en denkt: mijn leven is nu eenmaal triest. Ik zal nooit liefde ontvangen, dat is mijn lot.

Een andere verbodsblokkade is die van het strenge interne geweten. Heel veel mensen hebben een heel sterk goed kind in zich. Ze willen luisteren naar hun ouders, gehoorzaam zijn. Maar dat goede kind kan geen gevoelens onder woorden brengen, zijn gevoelens komen vaak naar voren in projecties (dit houdt in dat zij eigen trekjes, emoties of eigenschappen toeschrijven aan anderen). Die kinderen kunnen geen nabijheid toelaten. Ze hebben heel veel bevestiging nodig en ze hebben steeds nodig te horen dat ze goed zijn. In al deze situaties komt het kind in de verdrukking, óf door de geïnternaliseerde stemmen van de ouders óf door de gevoelsstemmen van woede, angst of verdriet.

Blokkades van het gefrustreerde kind

Maar er zijn ook andere kinderen, die willen alles wat ze wensen meteen hebben. Dat valt vooral op bij mensen die seksuele conflicten hebben. Als je deze mensen vraagt wat ze willen, dan zeggen ze: seks, wat anders. Deze mensen horen de roepstem van het kind en geven daar gehoor aan, maar op een verkeerde, zondige manier.

Ook hier is het heel moeilijk om bij de echte behoeften en verlangens van het kind te komen. In zo'n situatie is het nodig dat je uit je primaire reactie stapt en van buitenaf kijkt naar de werkelijke nood van het kind en daar is informatie en inzicht voor nodig. Bijvoorbeeld: een man zoekt hulp, hij is zelf als kind mishandeld en hij kan de problemen in zijn gezin bijna niet aan, het is hem vaak te veel en dan draait hij door, hij slaat

zijn vrouw. Een hulpverlener kan dat begrijpen. Maar dan kan de hulpverlener in de situatie komen, dat hij door begrip te tonen juist het slechte, het vernietigende in de hulpvrager bevestigt. De hulpverlener moet heel duidelijk tegen deze man zeggen, dat het verkeerd is wat hij doet, dat het zonde is. En dat geldt bijvoorbeeld ook voor een vrouw die zichzelf lichamelijk kapot maakt, die verhongert. De hulpverlener moet heel duidelijk zeggen: je vernietigt je lichaam, ik kan je pijn wel begrijpen, maar ik moet toch zeggen dat datgene wat je doet zonde is. Alleen in deze duidelijkheid kan zo iemand het kind tegemoet treden.

Hoe los je blokkades op?

Emotionele blokkades opruimen

Ga na wat voor blokkades je in jezelf ervaart. Is dat rouw, woede, angst? Ga dan binnen in de Tegenwoordigheid van God en vraag Hem wat iedere blokkade te zeggen heeft. Ze willen je misschien beschermen voor iets, of ze zijn bang voor iets. Het is niet altijd goed om die angst dan zomaar bloot te leggen, de pijn zou te groot kunnen worden. Daarom is het heel belangrijk om te ontdekken hoe groot de stappen zijn die je kunt nemen, zodat het kind niet overvraagd wordt. De blokkades kunnen we niet opheffen door ze van ons af te schuiven. Voordat we ze kunnen opruimen, moeten we kijken naar de behoeften aan zekerheid en veiligheid die daarin schuilen en de wortels van vergeving die daarin opduiken. Als we dat niet doen dan kunnen we de angst en de woede weliswaar bij het kruis afleggen, maar de ervaring is dat ze weer terug zullen komen.

Het strenge geweten

En hoe zit het dan bij dat goede jongetje

en meisje? Ook zij hebben een probleem, omdat zo nu en dan een ander kind in hen de ijskast leeg eet, in een afhankelijke relatie valt, zondigt op seksueel gebied of andere dingen doet. Wat zijn de dingen waar het kind zich aan ergert, wat hem opwindt, waarom hij jaloers is? Als je dat leert verstaan, leer je ook welke wensen daarachter verborgen liggen.

Voor een goed begrip is het belangrijk je te realiseren dat die goede jongetjes en meisjes meestal heel vroom zijn en als ze gevraagd wordt naar hun innerlijke behoeften, dan vinden ze die heel

God wil de roep van het kind horen

erg zondig, want ze verseksualiseren dingen vaak of denken alleen maar aan totale afhankelijkheid. Ze leven een soort 'dubbelleven' en denken daarvoor in extremen. Aan de ene kant leven ze een leven waarin ze het zo graag goed willen doen. Aan de andere kant, soms helemaal gescheiden van het goede leven, is er een leven, waarin ze heel veel aan zonden denken.

Deze mensen hebben vaak wat langer tijd nodig voordat ze bij hun behoeften kunnen komen.

Blokkades van het gefrustreerde kind oplossen

In deze situatie heb je het kruis van Jezus nodig en om deze blokkades op te heffen moet je je zonden belijden. Je moet er heel alert op zijn om daarbij niet ook de roepstem van het kind te

verstikken, je moet niet met de zonden ook het kind weggooien. Ook hier is het belangrijk om goed te luisteren, want in de zonde ligt iets waar dat kind naar verlangt. De wens naar bevestiging, het verlangen naar zegen ligt daarin verborgen. Het is weer die hand die zich uitstrekt naar God.

Als je op deze manier naar jouw blokkades gekeken hebt, dan ben je al een heel stuk dichterbij die innerlijke roepstem gekomen. In dit stadium van het proces is heel veel gebed nodig en vaak ook hulp van buitenaf. De boodschappen moeten heel goed beluisterd worden en er moet zorgvuldig mee worden omgaan. Het is immers de roep van een kind dat ernstig verwond is en hij is heel erg bang dat hij te veel op zijn dak krijgt. Er moeten steeds hele kleine stapjes gezet worden. Belangrijke vragen die je jezelf steeds stelt zijn: Welke zekerheid heeft mijn kind nodig? Hoe groot mag de nabijheid van de ander zijn? Hoeveel zegen kan hij aan?

Stap 3: innerlijke genezing

De bevrijding die innerlijke genezing teweegbrengt, heeft altijd twee kanten, de ene is dat God vrijmaakt, dat is een belangrijke waarheid, maar de andere kant is dat het menselijke hart vaak veel meer tijd nodig heeft. En die twee kanten moeten steeds meer naar elkaar toe groeien. Daar is heel veel gevoeligheid voor nodig. Soms wordt er in zo'n situatie tegen mensen gezegd: je gelooft te weinig, je geloof is niet groot genoeg. Maar degenen die dat zeggen, hebben vaak zelf niet geleerd om naar de roepstem van het kind te luisteren.

In contact treden met het roepende kind

Hoe dan verder? Als de blokkades weg zijn en die gaan maar langzaam weg, dan begin je ook langzaam de pijn van het kind te ervaren.

Op dit punt is het belangrijk dat je die eerste stap gezet hebt: dat je een visie hebt voor dat vernieuwde kind. Als je nu te snel die pijn binnengaat, dan kan het zijn dat het kind zijn oriëntatie kwijt raakt en dan kan het in een psychose wegglijden. In deze fase van het proces is het belangrijk dat je niet geconcentreerd bent op je tekorten, maar dat jij je richt op de opstanding. Dat kan soms heel moeilijk zijn, vooral als er sprake is van misbruik of een ander ernstig trauma. Wellicht heb je daarbij professionele hulp nodig. Het is een moeizame weg, het heeft tijd nodig, maar het opgestane is er altijd en God wil daarin werken. Het opgestane kind kan groeien naarmate we meer vergeven kunnen, maar het is nu ook al aanwezig. Verder is het heel belangrijk dat je lid van een kerk bent, dat je ook bevestiging krijgt door je gaven, dat je met een netwerk als lichaam van Christus verbonden bent.

Als je die eerste stap **niet** hebt gezet kan het gebeuren dat je, als je de pijn gaat ervaren, weggaat uit de gemeente, dat je het gevoel hebt dat je gaven weg zijn en dat de kracht van de Heilige Geest weg is.

Als je in contact treedt met het roepende kind, dan doe je dat niet in de positie van het kind, maar je verankert jezelf in Christus en je leert vanuit deze houding naar het kind te kijken. Deze Tegenwoordigheid in Christus is een beschermende kracht. Als je vanuit je positie in Christus naar dat kind kijkt, kun je ook naar zijn geschiedenis luisteren.

Misschien kun je het kind zijn verhaal laten opschrijven. Dat is meestal geen lang verhaal, het kleine kind zegt niet veel, roepende kinderen zeggen meestal niet veel, ze hebben geen diagnoseregister, ze zijn geen psychiater, ze hebben alleen maar die pijn, die ze ervaren en die pijn kunnen ze misschien in een heel klein zinnetje al onder woorden brengen. Neem dan die brief van dat kleine roepende kind in je, kijk ernaar, lees hem door. Veranker je dan weer in Christus en vraag Hem wat je dit kind moet antwoorden. Ga in de positie van volwassene staan en schrijf een brief aan dat kind. Op die manier kan er een dialoog ontstaan tussen de

het voedsel ontvangt en waar het de aanraking van God ervaart.

Het kind heeft een ouder nodig. God, de Vader wil het kind in zijn armen nemen, maar ook jijzelf mag leren met dit kind om te gaan en liefdevol voor dat kind te zorgen. Daarbij moet je tevens leren dit kind ook te beschermen. Je doet dat door naar die innerlijke nood te kijken, Gods bescherming daarover aan te roepen. Vervolgens zorg je ervoor dat de stappen die je zet om in de vrijheid in te gaan zo groot (of juist zo klein) zijn dat het kind ze aan kan. Daarvoor is het belangrijk dat we de tweede stap daarvoor goed en zuiver gemaakt hebben, want pas als we onze blokkades zuiver gereflecteerd hebben, weten we welke behoeften aan zekerheid het kind heeft.

Er zijn kinderen die willen alles wat ze wensen meteen hebben

volwassene en het kind in je, zodat je je verbonden gaat voelen met dat kind. Want zoals God zich heeft verbonden met dit roepende kind, zo wil Hij dat jij je ook inzet voor het kind in je. In deze daad ligt vaak een heel belangrijke stap van vergeving. Er zijn zo heel wat brieven geschreven, waar de volwassene allereerst dat kind om vergeving heeft gevraagd, omdat hij net zo met dat kind is omgegaan, als degenen die dat kind gekwetst hebben. Dat contact, die verzoening moet plaatsvinden. Pas dan word je bekwaam om om te gaan met je innerlijke behoeften en kun je, met die visie die je ontvangen hebt, dat kind in je bij de hand nemen en in de Tegenwoordigheid van God brengen, je kunt dan het kind naar die plek brengen, waar het zegen ontvangt, waar

Genezing en verzorging

Als je zo steeds dichterbij de pijn van het kind komt, dan is het belangrijk om te weten dat dit kind twee dingen nodig heeft, namelijk genezing en verzorging. Herinneringen die het kind kan toelaten kunnen door de kracht van God genezen worden. Genezing vindt plaats als het kind merkt dat het in zijn pijn en verdriet niet alleen is. God is er. God gaat met jou daar doorheen. God is de beschermende muur om deze pijn en daarom kun je deze pijn ook aan en uithouden. Alle pijn en verdriet is in het kruis van Jezus opgenomen. Het kind gaat inzien, dat de deur tot het leven geopend is. Je bent gerechtvaardigd in Christus. Ten aanzien van je eigen verleden mag je proclameren wat in Jesaja 53 gezegd is: Voor al je ziekten, voor al je pijn ben Ik gestorven. Dat is een proclamatie, de rechtvaardiging, niet alleen van je eigen zonden, maar ook van de zonden die je zijn aangedaan. Wat God met vergeving

bedoelt, is niet dat we vergeven omwille van het vergeven, maar opdat er een zegen uit voortkomt. Dat kan pas volledig als je hen, die jij onder het juk van niet-vergeving gevangen houdt, vrij laat.

Vervolgens komt het punt van de verzorging. Het is heel belangrijk dat je leert je kind op creatieve wijze te verzorgen. Hierna volgen drie manieren waarop je dat kunt doen. Het eerste is dat je een vorm van zogenaamde 'zelf-beoudering' leert. Je kunt je dat als volgt voorstellen: je hebt geld en daarmee kun je gaan winkelen, je kleine roepende kind heeft geen geld, je kunt tegen je kind zeggen dat jij geld hebt en dat jullie samen inkopen gaan doen en koop dan iets moois voor het kind. Het is heel belangrijk dat je creatief bent. Er zijn veel dingen te vinden die je als ouder kunt gebruiken om je kind te laten genieten.

En dan is er het innerlijke ouderschap. Hierbij ga je door je leven heen. Dat gaat eigenlijk pas als het proces van vergeving al een stuk op weg is, als de waarnemingen die niet kloppen weggenomen zijn. En dan vraag je jezelf af waar je iets moois beleefd hebt, waar je iets goeds met je ouders beleefd hebt, waar er toch zegen van je ouders in je leven was. God kan zulke hele kleine dingen heel groot laten uitwerken. Dat bedoel ik met innerlijk ouderschap. Ons leven is niet alleen maar een klaaglijk roepen, het is ook

een schatkamer vol zegen. En God wil je daar binnenbrengen, opdat het kind voedsel krijgt en Hij wil zich met de zegen, die jij daar ontvangt, ook verbinden.

Tot slot is er nog een uiterlijk ouderschap. Velen zijn zo sterk verwond, dat ze bovengenoemde dingen nog helemaal niet kunnen uitvoeren. Maar dan is er het lichaam van Christus. Een beschutte, beschermde plaats van pastoraat, waar je met anderen als het ware een verbond kunt sluiten hoe zij ouders voor je kunnen zijn. Het is heel

Ons leven is niet alleen maar een klaaglijk roepen, het is ook een schatkamer vol zegen

goed mogelijk dat je een tijd lang een geestelijke vader of moeder nodig hebt, die je een heel eind op weg helpt en je zegent met de zegen die je als kind niet van je eigen ouders ontvangen hebt, die je in contact brengt met de vaderzegen van God. Deze relaties duren altijd maar een beperkte tijd, omdat

God niet wil dat je daarin blijft steken. Het gaat erom een zegen te ontvangen opdat het kind rijp en volwassen wordt.

Ter afsluiting

Mag het zo zijn dat jij die hele weg naar en met het roepende kind gaat begrijpen, dat je die weg helemaal gaat, zodat het kind ook werkelijk vrijheid vindt en volwassen wordt. Het kind heeft die aanraking met zegen nodig, het moet de zegen ontvangen, het moet ook dankbaar worden voor de zegen. Die dankbaarheid is belangrijk en noodzakelijk opdat de zegen blijft. Dan kan het kind stap voor stap vooruitgaan.

God wil dat wij allemaal opgestane mensen worden, en Hij wil dat op deze aarde, Gods kinderen zichtbaar worden. Dat zijn geen kinderen meer van rouw, maar kinderen van vreugde, van liefde en van licht.

"Help, mijn kind is homo!"

door Reitze Siebesma

De dag dat ik mijn vader vertelde dat ik jarenlang geworsteld heb met homoseksuele gevoelens kan ik me nog goed herinneren. Het had lang geduurd voordat ik eraan toe was hem mijn verhaal te vertellen. Ik was tweede helft dertig toen ik leerde met mijn homoseksuele gevoelens om te gaan in plaats van ze weg te duwen of te ontkennen. Het was in deze periode dat ik mijn vader belde: "ik wil eens met u praten". Hoe is het voor een vader geconfronteerd te worden met een dergelijk verhaal?

Nadat ik vijf jaar geleden naar buiten trad met Different Vlaanderen, een organisatie voor christelijke hulpverlening en voorlichting rond homoseksualiteit, was de eerste persoon die contact opnam en een afspraak maakte voor een gesprek de vader van een homoseksuele man. Met het feit dat zijn zoon homoseksueel was en samenwoonde met een andere man had hij het moeilijk, hij worstelde intens hiermee. Sinds die tijd kom ik regelmatig in aanraking met ouders van kinderen die homoseksueel zijn. Als ik spreekbeurten houd over onder meer homoseksualiteit zijn er onder mijn toehoorders vaak ouders of andere familieleden van homoseksuele mensen. Ik merk dat zij behoefte hebben hun verhaal te vertellen. Pijn, bezorgdheid en vragen over hoe om te gaan met dit gegeven zijn een aantal van de ingrediënten van hun verhalen.

Voor de meeste ouders die uit de mond van hun kind horen dat hij/ zij homoseksueel is, komt dit nieuws hard aan. Misschien was er een vermoeden, misschien ook niet, maar als het hoge woord eruit is, brengt dit bij veel ouders heftige emoties naar boven. Het vraagt tijd en veel energie om dit nieuws te verwerken en om het een plaats te geven. Daarnaast roept dit nieuwe gegeven allerlei praktische vragen op:

bijvoorbeeld hoe ga ik vanuit mijn christelijke overtuiging om met mijn zoon / dochter die ervoor kiest homoseksualiteit als identiteit te aanvaarden en een relatie aan te gaan met iemand van hetzelfde geslacht?

"Het kan niet waar zijn dat mijn kind 'zo' is"

Emoties

Sommige ouders hebben de neiging om als hun zoon of dochter met het verhaal komt "ik ben homo" dit te relativiseren. Zeker als hun kind in de tienerjaren is, kunnen ze als volgt reageren: "Het zal wel een fase zijn die overgaat." Of: "Als hij zich wat meer op meisjes richt, zal hij wel gevoelens voor hen krijgen." Of: "Het kan niet waar zijn dat mijn kind 'zo' is." Hoewel een dergelijke reactie begrijpelijk is, ervaart het kind dat met zijn verhaal naar buiten is gekomen deze reactie als pijnlijk. Waarschijnlijk heeft hij niet van vandaag op morgen de beslissing genomen zijn ouders in te lichten en is hier een moeilijke fase aan voorafgegaan.

Waaruit komt deze reactie van ouders voort? Mogelijk heeft het te maken met ontkenning. Dit is een mechanisme dat ons beschermt tegen hevige emoties, in feite willen we niet onder ogen zien wat we als pijnlijk ervaren. Deze reactie doet echter geen recht aan het verhaal van de ander. Hij zal zich niet begrepen voelen en kan zich als gevolgd hiervan (verder) van hen afwenden. Als dan langzamerhand de werkelijkheid begint door te dringen, worden de ouders geconfronteerd met de eigen emoties. Een reactie die veel voorkomt is verdriet, dit kan een overweldigend en verlamdend verdriet zijn. Het is goed om iets te doen met dit verdriet, om naar wegen te zoeken om uiting te geven hieraan. In het boek *...en toch zo anders* beschrijven Bob Davis en Anita Worthen hoe ouders vaak door een rouwproces gaan met de volgende fasen: shock, verzet, wanorde en reorganisatie. Het herkennen van deze fasen kan mensen helpen hun reactie op wat hun kind hen verteld heeft te begrijpen.

Het Nieuwe Testament beschrijft de gemeente als een liefdevolle gemeenschap, het feit dat gesproken wordt over "broeders en zusters" laat iets zien van hoe we geroepen zijn naast elkaar te staan. Spreken over homoseksualiteit in onze kerken is niet altijd voor de hand liggend. Het roept bij sommigen eerder afkeer en angst op dan liefde en begrip. Ouders van homoseksuele kinderen zouden gebaat zijn bij een luisterend oor, en dat in een vertrouwelijke sfeer. Is er in onze kerken en gemeentes openheid om naar elkaars verhalen te luisteren? Christenen denken soms dat ze vooral geroepen zijn een goed advies te geven terwijl de ander dat niet altijd zoekt. Verhalen zijn er om naar te luisteren.

Dit helpt de ander het verdriet en de pijn waar hij/zij mee te maken heeft een plaats te geven.

Een ander veelvoorkomende reactie aan de kant van ouders is dat ze zich schuldig voelen over het feit dat hun kind 'anders' is. "Ligt het aan ons?" "Hadden we het kunnen voorkomen?" Het gebeurt dat andere gelovigen er een schepje bovenop gooien en deze ouders fijntjes onder de neus wrijven dat het inderdaad aan hen zal hebben gelegen dat hun kind homoseksueel is. Het is niet terecht om ingewikkelde processen, zoals die in het leven van een kind dat later blijkt homoseksueel te zijn plaatsvindt, op deze wijze te simplificeren. De werkelijkheid is veel complexer. Tal van factoren liggen ten grondslag aan homoseksualiteit. Maar spelen de ouders dan geen rol van betekenis bij de opvoeding van hun kind?

Een van de factoren die een rol van betekenis spelen bij de ontwikkeling van homoseksualiteit kan inderdaad te maken hebben met de relatie tussen de ouders en het kind. Verhoudingen in het gezin kunnen ertoe bijdragen dat in het leven van het kind scheefgroei plaatsvindt. Zo is er bij veel mensen met een homoseksuele gerichtheid in hun kindertijd sprake geweest van 'defensieve losmaking' ten opzichte van de ouder van dezelfde sekse, het kind neemt op een blijvende manier afstand van de ouder van dezelfde sekse uit angst om (opnieuw) gekwetst te worden. Het is mogelijk dat de ouders aanleiding hebben gegeven voor deze reactie. Maar het kan ook zijn dat het kind afstand neemt vanwege zijn interpretatie van de werkelijkheid.

Als de ouders schuldgevoelens hebben is het daarom niet terecht om hier niets mee te doen. Het is goed stil te

staan bij het aandeel dat zij mogelijk hebben. Hebben ze fouten gemaakt? Zijn ze tekort gekomen? Niet om vervolgens voor de rest van hun leven gebukt te gaan onder schuld en zelfverwijt. Maar het is goed om eerlijk te zijn tegenover zichzelf, tegenover God en eventueel tegenover de persoon ten opzichte van wie men fouten heeft gemaakt. De bijbel spreekt over verzoening, Christus kwam om te sterven voor mensen die zondigen en falen. De boodschap van het kruis is daarom een boodschap van hoop voor mensen die gefaald hebben (ook in de moeilijke opdracht kinderen groot te brengen).

Het is goed ons hart en ons huis te openen voor mensen, zeker voor onze eigen kinderen.

Doordat Christus onze schuld en zonde op zich nam hoeft er geen veroordeling meer te zijn. God veroordeelt ons niet en we hoeven onszelf ook niet te veroordelen. Het erkennen van gemaakte fouten kan betekenen dat de kloof die er mogelijk tussen ouders en kind is overbrugd wordt. Ook al betekent dat niet dat daarmee alle ge- en verschillen uit de weg zijn geruimd.

Praktische vragen

Terwijl men bezig is de eigen emoties een plaats te geven, wordt men ook

geconfronteerd met praktische vragen: hoe ga ik om met mijn zoon of dochter die ervoor kiest zijn/haar homoseksualiteit te aanvaarden als identiteit? En hoe ga ik om met zijn/haar eventuele partner? Dit geldt met name voor christenouders die de overtuiging hebben dat homoseksualiteit niet volgens Gods bedoeling is. Sommige van deze ouders wijzen hun kind resoluut de deur omdat ze niets te maken willen hebben met deze zonde. Het argument dat dan gebruikt wordt is dat God duidelijkheid wil. Nu is het een bijbelse gedachte dat christenen worden opgeroepen de zonde na te laten (niet altijd een gemakkelijke opgave), maar het is goed om te onderscheiden waar onze eigen verantwoordelijkheid ligt en die van onze zoon of dochter. Zondigen we door om te gaan met iemand die een weg kiest die strijdig is met Gods geboden? Jezus ging veel om met mensen die niet volgens Gods bedoeling leefden, de godsdienstige leiders van zijn tijd bekritiseerden hem om die reden. Als er één was die pal stond voor de waarheid was het Jezus. Hij kwam er duidelijk voor uit en tegelijk wist Hij als geen ander het hart te bereiken van mensen die door de godsdienstige elite vanwege hun zondige levenswijze waren afgeschreven. Christenouders die geloven dat homoseksualiteit niet volgens Gods bedoeling is moeten deze overtuiging niet loslaten. Ze kunnen vanuit de maatschappij druk ervaren om hun kind te aanvaarden en zijn gedrag goed te keuren. Ze kunnen vanuit sommige christelijke kringen druk ervaren om afstand te nemen van hun kind. Christenouders doen er goed aan hun overtuiging vast te houden én hun kind onvoorwaardelijk lief te hebben en te accepteren. Het is goed ons hart en ons huis te openen voor

mensen, zeker voor onze eigen kinderen.

Andere christenouders hebben er geen probleem mee om hun eigen kind thuis te ontvangen maar hebben wel problemen als hij met zijn partner op bezoek komt. Ze willen niets te maken hebben met de man met wie hun zoon of met de vrouw met wie hun dochter een relatie heeft. Zouden ze deze reactie ook hebben als hun zoon ongehuwd zou samenwonen met een vrouw of hun dochter met een man? Opnieuw geldt: accepteren en liefhebben is niet hetzelfde als goedkeuren.

En wat als hij met zijn vriend wil komen logeren? Ik kan me voorstellen dat veel christenouders er moeite mee hebben om de logeerkamer met tweepersonsbed beschikbaar te stellen. Deze ouders staan voor een moeilijke afweging. Ze willen hun kind en diens partner niet kwetsen maar vinden het moeilijk als onder hun dak seksueel contact plaatsvindt waarvan zij de overtuiging hebben dat het God kwetst. Het is goed dat de ouders vasthouden dat niet hun kinderen maar zichzelf de regels van hun eigen huis bepalen. Mogen de ouders van het kind vragen dat hij hen, met de overtuiging die zij hebben, respecteert? Ik geloof van wel. Respect moet van twee kanten komen. Een open en eerlijk gesprek kan de spanning wegnemen.

En hoe nu verder?

Ouders hebben de neiging om hun kinderen vast te houden, ze willen zo graag het beste voor hen. Christenouders willen zo graag dat hun kinderen als ze eenmaal volwassen zijn geworden Christus volgen. In het boek *...en toch zo anders* is een heel hoofdstuk gewijd aan 'loslaten'. Loslaten is iets anders dan je van iemand afkeren. We zeggen het zo gemakkelijk: je

"Ligt het aan ons?"

moet degene van wie je houdt aan God overgeven. Maar in de praktijk is dit zo moeilijk. De schrijvers van dit boek noemen een aantal aspecten van loslaten. Een van de dingen die zij noemen is dat we de ander dezelfde vrijheid geven die God ons geeft, dat is de verantwoordelijkheid voor onze eigen keuzes.

Maar hoe nu verder? Dezelfde omstandigheden kunnen voor de een tot gevolg hebben dat hij of zij wegzakt in een moeras van terneergeslagenheid, terwijl de ander temidden van de gebrokenheid in zijn of haar bestaan nieuwe kracht vindt. God nodigt ons in welke

omstandigheden wij ook zijn onze toevlucht bij Hem te zoeken. Hij belooft dat Hij ons niet in de steek zal laten en wil ons de weg wijzen. Onze zorgen mogen we bij Hem brengen en het vertrouwen hebben dat onze gebeden niet tevergeefs zijn zonder dat we weten op welke wijze en wanneer Hij antwoord geeft. Anita Worthen, zelf moeder van een homoseksuele zoon getuigt dat ze door alles heen erop vooruitgegaan is, de ontdekking dat haar zoon homoseksueel is heeft haar naar God gedreven. Door wat ze heeft meegemaakt kan ze uitdelen aan anderen. Ondertussen gaat de reis verder. God geeft hoop en kracht.

Bronnen:

Informatiebrochure voor ouders van homofielvoelende mensen, uitgegeven bij Different Nederland, Pastorale zorg rond seksuele identiteit, Amsterdam.

Bob Davis, Anita Worthen, *...en toch zo anders. Omgaan met homoseksualiteit in je familie- en vriendenkring*, Uitgeverij Medema, 2002.

Hoe kun je homoseksualiteit voorkomen?

door Bob Davies

Ouders maken zich soms zorgen over hun kinderen, hoe kwetsbaar ze zijn voor homoseksuele invloeden. Hoe kunnen ouders de kans op toekomstige moeilijkheden verminderen?

- Bevorder een open sfeer in je huis.

Kinderen hebben het nodig dat zij met de onvermijdelijke vragen over seksualiteit ergens terecht kunnen. Kinderen die op dit punt steeds de mond gesnoerd worden, zullen hieruit concluderen dat seks geen onderwerp is waarover je kunt praten. Als zij later twijfels ervaren omtrent hun eigen seksuele identiteit, dan zullen zij niet met hun angsten naar buiten komen.

- Geef ze correcte informatie.

Jonge kinderen kunnen in verwarring zijn over wat homoseksualiteit is – en wat het niet is. Als zij hechte vriendschappen hebben met seksegenoten, zullen ze zich afvragen of zij misschien “homo” zijn. Maak hen duidelijk dat je zelf goede vriendschappen hebt met mensen van beide geslachten; het is normaal om hechte vrienden te hebben van hetzelfde geslacht.

- Bevestig het geslacht van je kind.

Versterk in jonge kinderen het gedrag dat bij hun geslacht past en geef uitdrukking aan de vreugde die hun mannelijkheid of vrouwelijkheid je geeft. Sommige kinderen zijn verwond geraakt toen ze ontdekten dat hun ouders eigenlijk een kind wilden van het andere geslacht; de schade wordt nog groter als ouders hun kinderen aanmoedigen om eigenschappen en bezigheden van het andere geslacht na te streven.

- Wees gul met lichamelijke liefkozing.

Sommige vaders geloven ten onrechte

dat teveel affectie geven het gevoel van mannelijkheid van hun zoon zal verhullen. Precies het tegenovergestelde is waar. Zonen die vrijelijk door hun vaders (of andere mannelijke autoriteitsfiguren) werden omhelsd of geknuffeld, zullen veel minder geneigd zijn om een verkeerde wijze van fysieke bevestiging door andere mannen toe te laten.

- Bouw je kinderen op in de rol die bij hun geslacht hoort.

Kleine meis-jes vinden het prachtig om als vrouwelijk gezien te worden, bijvoorbeeld door mooi gemaakt te worden voor speciale gelegenheden. Onzekere jongens kunnen diep verwond raken wanneer ouders meedoen aan het geven van namen of het plaatsen van vernederende opmerkingen zoals “Je bent een mietje!” Vermijd bijnamen die met het andere geslacht verbonden zijn. Met positieve bevestiging bereik je veel meer dan met negatieve opmerkingen.

- Moedig identificatie met rolmodellen van hetzelfde geslacht aan.

Helden uit de Bijbel, hedendaagse zendelingen, die een gerespecteerde levenswijze laten zien, kunnen allemaal dienen als waardevolle rolmodellen. Voor alleenstaande ouders, die een kind van het andere geslacht moeten opvoeden, is dit een belangrijk item. Zoek wegen om je kind te helpen relaties op te bouwen met familieleden van het eigen geslacht (tantes, ooms, oudere neef of nicht, grootouders).

Doe extra moeite om je kind betrokken te laten zijn bij activiteiten die geleid worden door volwassenen van hetzelfde geslacht, zoals leiders van de scouting, de muzikleraar, sportcoach of zondagsschoolonderwijzer.

In dit artikeltje geeft de schrijver enkele tips voor ouders. Het is heel kort, enkele punten op een rijtje. Er is natuurlijk veel meer over te zeggen, maar misschien toch goed om over alle genoemde punten een keer na te denken. Welke sfeer creëren wij in huis? Kunnen onze kinderen open praten over hun onzekerheid met betrekking tot hun gevoelens? Bevestigen wij ze in wie ze zijn als jongen of meisje?

Dit artikel is vertaald door Ine Wildschut.

Een veelbewogen leven

Interview met Inge, moeder van een biseksuele zoon

door Ine Wildschut

Het is op een avond in januari dat ik naar Haarlem rijd om een gesprek te hebben met Inge. Ik word ontvangen in een gezellig ingerichte flat, lekker warm, sfeervol verlicht met overall echt mooie snuisterijtjes. Het ruikt al heerlijk als ik binnen kom en ik word verwend met een lekker bord boerenkoolstampot met worst, spekjes en jus. Als we aan de koffie zitten vertelt Inge over haar leven en over haar zoon Norbert

Hoe wil jij jezelf voorstellen aan de lezers van BinnensteBuiten, wat wil je over jezelf, over je leven vertellen?

Ik ben een vrouw van 59 jaar en beleef eigenlijk nu de beste jaren van mijn leven. Ik heb een veel bewogen leven achter de rug, maar ik heb daarin echt veel herstel mogen ervaren en nu mag ik werken in het koninkrijk van God. Mijn hele leven was altijd gericht op overleven, pas tien jaar geleden is daar verandering in gekomen doordat ik eigen keuzes gemaakt heb in mijn relaties, ik ben nu echt gaan leven, ik kan nu van het leven genieten. Ik ben een gezelligheidsmens, ik houd van fitness, wandelen, lekker eten, lekker lachen. Ik ben moeder van een leuke 27-jarige zoon. Ik mag God dienen in mijn werk. Ik heb een eigen praktijk aan huis als pastoraal en maatschappelijk werkster en ik werk als vrijwilligster bij Different. In mijn werk ben ik uitermate nuchter, zeker niet zweverig, wel rationeel, ook heel gevoelig. Dat zijn nu best sterke kanten, maar het is ook vaak mijn valkuil geweest. In het verleden heb ik vaak teveel voor anderen gezorgd en te weinig voor mijzelf.

Mijn jeugd was moeilijk, ik ben heel erg mishandeld en nadat mijn ouders uit de ouderlijke macht ontzet waren, ben ik in internaten en bij anderen opgegroeid. Ik was al vroeg op zoek naar God. Op zestienjarige leeftijd leerde ik God kennen en dat heeft mij bijzonder geholpen om te overleven. Een chris-

ten, een wat oudere vrouw, heeft altijd heel veel voor mij betekend, het was en is echt een geestelijke moeder voor mij, in moeilijke perioden was ze er altijd, ze is er op die manier nog steeds voor mij, want gelukkig leeft zij nog.

Je vertelde net dat je moeder bent van een leuke zoon.

Ja, dat is Norbert, hij was erg welkom. Het heeft zeven jaar geduurd voordat

Hij wist dat hij altijd thuis kon komen

ik zwanger was. Kinderloosheid komt in de familie meer voor, maar ik wilde echt dolgraag een kind, het liefst een jongetje. Het was een zeer gecompliceerde zwangerschap, de baby werd veel te laat geboren, hij heeft het toen heel moeilijk gehad, uiteindelijk is hij met de keizersnede gehaald. Daarna moest hij nog lang in de couveuse, hij werd meteen van mij gescheiden. In die periode werd ik erg depressief, veel dingen uit het verleden kwamen naar boven. Ik herinnerde mij hoe mijn moeder als er een rouwstoet voorbij kwam tegen mij zei: "Lag jij maar in die doodskist.....". Zo haatte ze mij. Ik was als kind zo afgewezen, ik had zelfmoordgedachten, maar ik werd

door een innerlijke stem daarvan weerhouden. Deze vloek moest verbroken worden! In die tijd ben ik ook bij iemand geweest, die als een van de eersten in Nederland zich bezig hield met de bevrijdingsbediening. Daar heb ik veel herstel en bevrijding ervaren. Ik heb beleden dat ik zulke gedachten had en ik wist diep van binnen ook wel dat ik dat nooit echt mocht doen. Van toen af kon ik meer dan ooit van mijn eigen kind gaan houden.

Wat was Norbert voor een kind?

Norbert groeide op en was een leuk, druk kereltje. Hij hield ervan zich te verkleeden en liep altijd op mijn schoenen met hoge hakken. In het begin gaf ik er geen aandacht aan, maar toen hij zo'n vier à vijf jaar was, kwamen er wel vragen bij mij naar boven. Hij deed verkleedpartijtjes en koos altijd voor de vrouwenrol, hij had een zachtvaardig karakter. Nu had zijn vader ook wel vrouwelijke trekken, dus er hoefde niets aan de hand te zijn.

Toen hij zeven jaar was, werd de vader steeds meer onvoorspelbaar in zijn gedrag. De huisarts stelde de diagnose manisch-depressief. Norbert voelde zich door zijn vader in de steek gelaten. Als moeder was ik wel erg beschermend. Hoewel ik wel allerlei dingen zag en me daar ook wel zorgen over maakte, trad ik niet echt tegen hem op, ik sprak hem niet aan op zijn gedrag. Toen hij negen jaar was, waren er in het gezin veel problemen door het gedrag van zijn vader. Het kwam niet bij mij op om weg te gaan, ook al waren de problemen in het huwelijk heel groot. De bijbel is hier duidelijk over. Op een keer probeerde Norbert hem te overtuigen dat hij naar een dokter moest gaan, maar hij werd toen vreselijk door zijn vader afgewezen. Op de

basisschool werd hij ook betast door een leerkracht, hij heeft dat nooit willen vertellen omdat hij zag dat ik al zoveel zorgen had. Hij kreeg daar ook nachtmerries over en zijn leven werd bijna ondraaglijk.

Op dertienjarige leeftijd heeft Norbert zich laten dopen. Dit getuigenis heeft, zo zie ik dat achteraf, altijd als een zegel op zijn leven gelegen.

In de puberteit merkte Norbert wel dat hij meer oog had voor jongens, maar toen hij een leuk meisje tegenkwam, werd hij verliefd. Dat maakte hem erg verward. Zijn vader was heel wettisch. Op een keer zei hij tegen mij: "Als die jongen homo is, dan duvel ik hem eruit". Dat kon ik niet accepteren en dat heb ik hem ook gezegd: "Dan ga jij er maar uit, want hij blijft mijn kind en hij blijft hier in huis". Later bleek dat Norbert dit gesprek heeft gehoord.

Voor Norbert was de onvoorwaardelijke liefde van zijn moeder heel belangrijk. Hij wist dat hij altijd thuis kon komen, waar hij ook mee zou aankomen, wat er ook aan de hand zou zijn. Ook toen hij aan de drugs was, hij had in mij een moeder die hem trouw bleef. Ik was inmiddels alleenstaand (gescheiden van tafel en bed), maar eigenlijk heb ik hem voor het grootste deel alleen opgevoed. Een kind vraagt niet om geboren te worden, ik ben van mening dat we als ouder onvoorwaardelijke liefde moeten willen geven. Norbert is erg getraumatiseerd door het extreme gedrag van zijn vader, de grootvader was ook met occulte dingen bezig. Dit had allemaal veel invloed op het gezin, zo'n vloek werkt wel door. De vader onderkende de psychische problemen niet. De manische fase, vaak vlak voor Kerst, was heel bedreigend voor het gezin, hij plaatste dan grote

advertenties in de krant, waar vaak afwijzende of vijandige reacties op kwamen. Het gezin leed vreselijk daaronder. We kregen met politie en deurwaarders te maken.

Over het algemeen keek de vader helemaal niet naar zijn zoon om. Toen Norbert verder ging studeren, kwam vader in een keer in beeld. Voor Norbert betekende dit dat hij voor zijn vader alleen maar interessant is, als hij wat presteert. Vader heeft eigenlijk het hele gezin in de problemen gestort. Vader is uiteindelijk weggegaan om als een soort kluizenaar in een ruïne in het bos te gaan wonen. Hij zag het als opdracht van God om daar een gebedshuis te stichten. Hij wilde geen hulp, hij

Het is de Heer die mij hier doorheen geholpen heeft

wilde alles alleen doen. Isolatie is vaak een kenmerk van de boze, in dit geval helaas ook. Ik heb nooit van hem willen scheiden, omdat dat niet in overeenstemming is met mijn overtuiging. Dit heeft wel geleid tot de scheiding van tafel en bed.

Vooraf wat hij zijn zoon aandeed, dat heeft mij getroffen, niet zozeer wat mijzelf is overkomen. Norbert heeft eigenlijk nooit een goed vaderbeeld gehad. Maar ik ben dankbaar dat God zoveel herstel gegeven heeft, ook in het leven van mijn zoon. Onvoorwaardelijke liefde van mij als moeder heeft hem door zoveel diepe dalen heen geholpen, het heeft hem van zelfmoord weerhouden, het heeft hem

geholpen om te stoppen met drugs. Alleen Jezus kan dit bewerkstelligen.

Welke problemen deden zich in huis voor toen duidelijk werd dat Norbert biseksuele gevoelens had?

Die problemen hebben zich in huis niet echt voorgedaan. Er woonde een homoseksuele man in de flat, Norbert trok wel naar hem toe. Naar mij toe maakte die man daar ook wel eens opmerkingen over, zo in de trant van: Ik zal het hem wel leren hoor.... Maar in huis zijn er in die zin nooit dingen gebeurd. Ik zou het niet fijn gevonden hebben als dat wel gebeurd zou zijn, maar het zou in mijn liefde voor hem niets hebben uitgemaakt. Ik zeg hierbij niet dat het eenvoudig is, want het vraagt heel veel van je als ouder.

Hoe ging het verder met Norbert toen hij ouder werd?

Toen hij negentien was, was hij er heel slecht aan toe. Hij was op zichzelf gaan wonen en het ging snel bergafwaarts. Hij was zo boos op God, Die had zijn vader niet tegengehouden en hij had daar zoveel voor gebeden. Hij kreeg allerlei verschijnselen en had last van zijn hart. De arts gaf hem nog drie maanden te leven. In die periode had hij ook contacten in de homoscene. Ik bad en huilde en beloofde God dat ik mijn leven verder in zijn dienst zou stellen als Hij mijn kind van de dood zou redden. God deed het en Hij hield ook mij aan mijn belofte. Wat ben ik Jezus hier nog altijd dankbaar voor! Norbert kwam in contact met *Revival Joy* en werd daar door God aangeraakt, heel radicaal, maar voor hem wel wat hij nodig had. Hij is daar bevrijd van de invloed van occultisme, hij was in die periode ontzettend boos op God. Norbert werd door God herinnerd

aan zijn doop en diep in zijn hart wist hij dat hij God wilde dienen en volgen. Hij was dan wel aan de drugs, maar toch bleef deze gedachte steeds terug komen. “Nee, ik wil God volgen”, was wat hij zichzelf steeds weer voorhield. Toen de arts zei: “Je hebt nog drie maanden te leven, doe er wat aan!”, is hij naar het CAD gegaan en hij zei daar tegen de hulpverlener: “Ik wil God dienen!” De reactie van de hulpverlener was: “God bestaat niet, dus doe er zelf wat aan!” Zo kwam hij bij mij aan de deur en die nacht had hij een diepe ervaring van God. Hij realiseerde zich dat hij oorlog had met God en dat hij daarom zo verslaafd was. Hij heeft direct thuis alle occulte CD’s opgeruimd. Via Jaap Spijkerboer, die ik al heel lang kende, werd hij doorverwezen naar *Revival Joy*, waar hij al binnen een paar dagen terecht kon. Daar vertelde hij dat hij verward was over zijn seksuele identiteit. Hij werd hij verwezen naar Johan van der Sluis en kwam in de hulpverlening bij Different. Daar heeft hij erg veel aan gehad.

Toen hij afgekickt was en bevrijd van allerlei occulte dingen in zijn leven, is hij weer gaan studeren. Hij is intelligent, maar emotionele en sociale vaardigheden waren onderontwikkeld. Nu was hij in staat om in zijn leven op heel veel terreinen orde op zaken te stellen. Hij werd daardoor vrij en kon weer studeren, eerst MBO, daarna HBO en hij gaat nu voor zijn Masters naar de universiteit. Martie Haijer heeft veel voor hem betekend, zij is zijn geestelijke moeder geworden. Ik heb zo mijn blinde vlekken en kan daarom niet altijd de moeder zijn die hij nodig heeft, maar God voorziet dan in een geestelijke moeder die zo’n jongen nodig heeft om echt te genezen.

Norbert is soms nog onzeker, soms is hij bang dat hij zal terugvallen. Hij krijgt in die situaties gelukkig veel ondersteuning vanuit zijn gemeente. Ze werken daar ook met een life shaping programma. De biseksuele gevoelens zijn daardoor nu wel weg, er is heel veel veranderd in zijn leven

Als ik zo je verhaal hoor, dan is er heel wat in je leven gebeurd. Hoe heb je dat zelf allemaal een plek kunnen geven?

Soms komt er wel heel veel op je weg: een moeder die niet kon liefhebben, een manisch-depressieve man en dan

Mijn eigen verdriet heeft een plaats gekregen en ik kan nu anderen helpen

ook nog een zoon, die verslaafd was en biseksueel. Het is voor mij wel zwaar geweest, ook al ben ik christen. Ik kon Norbert ook niet altijd geven wat hij nodig had, omdat ik ook mijn eigen leven weer op de rails moest krijgen. Vanuit de kerk is er voor mij niet veel steun geweest. Ze konden niet omgaan met alle problemen bij elkaar: de ziekte van mijn man, drugs, homoseksualiteit. In de kerk raakte ik betrokken bij het pastoraat. Het gaf mij een gevoel van eigenwaarde, maar eigenlijk was dat een vals gevoel van eigenwaarde: ik was pas iemand door wat ik deed en niet door wie ik was. Ik heb heel veel alleen moeten dragen. Ik had God toen heel erg nodig en gelukkig was God er in die periode ook echt voor mij.

Mensen en ook vrienden stellen vaak teleur, maar gelukkig heb ik wel enkele goede vrienden, die me altijd door dik en dun steunen.

Bij dit alles weet ik één ding zeker: het is de Heer die mij hier doorheen geholpen heeft. Ik kan niet anders dan daarvan getuigen en ik merk dat ongelovige vrienden mijn levensvisie accepteren omdat ze de uitwerking daarvan in mijn leven zien.

Zoals gezegd: God hield mij aan mijn belofte om mijn leven in zijn dienst te stellen, ik werd veel gevraagd voor pastoraat. Ook werd mij duidelijk dat ik de opleiding voor maatschappelijk werker moest gaan doen.

Toen ik ging studeren, werden er steeds meer dingen in mijn leven duidelijk. Mijn eigen verdriet heeft een plaats gekregen en ik kan nu anderen helpen. Voor mijn studie heb ik een scriptie geschreven over homoseksualiteit. Ik heb altijd heel veel bewogenheid gehad voor die mensen, dat heb ik echt van God ontvangen. Maar bewogenheid betekent niet dat je alles zomaar goedkeurt. Het is heel duidelijk wat de Bijbel over homoseksuele praktijken zegt.

Gelukkig kon ik het aan God overlaten. Dat ging zeker niet vanzelf, ik heb echt in de strijd gestaan en de duivel de deur gewezen. In het begin was ik wel heel bang dat Norbert binnen de kortste keren terug zou vallen, maar hij heeft het wel gered. Nu heb ik ook echt een hart voor jongeren.

Veel dingen heb ik niet op school geleerd, maar in de leerschool van het leven.

Welke raad zou je ouders van homoseksuele mensen kunnen meegeven vanuit je eigen ervaring?

Natuurlijk is het niet leuk als je merkt

dat je kind anders is, maar hem daarvoor naar een psychiater sturen is niet goed. Het heeft hoofdzakelijk te maken met ontwikkeling, homoseksualiteit is niet aangeboren. Maar als een kind die gevoelens heeft en daar niet overheen kan (of wil) komen, dan mag je een kind daarvoor niet afwijzen. Je moet met de kracht van God onvoorwaardelijk van hem blijven houden.

Ik zie vaak dat ouders onmachtig zijn om met het probleem van homoseksualiteit om te gaan, daardoor stoten ze hun kinderen bewust of onbewust af. Maar wat betekent dat voor die

kinderen, die zich anders voelen en daar heel vaak ongelukkig en eenzaam onder zijn? Onze kinderen hebben te allen tijde recht op onze steun en bescherming. Ik zeg dat niet gemakkelijk, ik spreek hierbij uit eigen ervaring. En God is daarbij genadig, met zijn hulp kunnen wij er zijn voor onze kinderen!

Ouders moeten de kinderen niet verplichten om hun dromen waar te maken, die zij zelf niet konden realiseren. Zeg niet tegen je kind, je bent maar niks of je deugt niet. Het zijn uitspraken die heel diepe invloed op je

kind kunnen hebben.

Als ouder kun je je schamen, kom daar los van, het gaat immers om je kind! Trek je niets aan van alle commentaren van de mensen in je omgeving. Blijf je kind accepteren (daarmee keur je zondig gedrag niet goed!), want anders zal hij verdrinken in pure eenzaamheid. Doe dat je kind niet aan!

De namen die in dit interview gebruikt zijn gefingeerd. Ook de woonplaats van de geïnterviewde is veranderd.

Agapè avond Different

Twee keer per jaar organiseert Different een 'Agapè avond' voor mensen die worstelen met hun seksuele identiteit en die vanuit het geloof in Jezus Christus willen leven. De dienst bestaat uit aanbidding, een toespraak, en er is gelegenheid tot voorbede. Daarnaast is het mogelijk voor en na de dienst elkaar te ontmoeten en te bemoedigen.

De eerstvolgende agapè avond vindt plaats op vrijdagavond 24 juni aanstaande in het gebouw aan de Willemsstraat 33 te Amsterdam. Vanaf 19.00 uur bent u welkom. Het officiële programma begint om 19.30. De toespraak wordt gehouden door Dina Mazzolari.

Meer weten? Telefoon: 020-6256797 of stuur een mail naar: info@different.nl

Mededelingen

Nieuw: ook elektronische BinnensteBuiten

Beste lezer van *BinnensteBuiten*,

Al een paar jaar plaatsen wij artikelen uit *BinnensteBuiten* op de site van stichting Onze Weg die door bezoekers van de site kunnen worden gelezen of worden afgedrukt. Vanaf september 2004 is het ook mogelijk om ons blad in zijn geheel elektronisch te lezen hetzij online, hetzij op de eigen PC.

Indien u besluit om *BinnensteBuiten* voortaan niet meer post te willen ontvangen maar elektronisch te willen lezen, wilt u ons dit dan laten weten? Dit kan per mail

naar info@onzeweg.nl of via het reactieformulier, onder de button CONTACT, op de site van onze weg.

Indien er een nieuwe *BinnensteBuiten* uit komt, dan krijgt elke lezer die zich voor de elektronische versie heeft opgegeven, automatisch een mail toegestuurd waarin precies staat aangegeven hoe het blad on line kan worden gelezen, dan wel hoe het als een bestand op de PC is over te halen. Voor de goede orde: *BinnensteBuiten* wordt **niet** per email toegestuurd. U bepaalt zelf of en zo ja wanneer u *BinnensteBuiten* leest dan wel als bestand ophaalt.

Om vast in je agenda te schrijven:

De jaarlijkse ontmoetingsdag van Onze Weg wordt gehouden op zaterdag 5 november 2005 en vindt plaats in de Evangelische Hogeschool in Amersfoort. Het thema van deze dag is "eenzaamheid". De spreker is Bert Reinds.

Nog geen abonnee van *BinnensteBuiten*?

Wij sturen *BinnensteBuiten* vier keer per jaar gratis toe aan ieder die zich hiervoor opgeeft. Als u dit blad wilt ontvangen, laat het ons dan weten.

Schrijf naar:

Stichting Onze Weg

Postbus 30341

6803 AH Arnhem

U kunt zich ook per e-mail abonneren: info@onzeweg.nl